

δμως εὐτυχὴς δὲν ἦτον. "Ο,τι πρᾶγμα δὲν ἐχώρει κατ' εὐχὴν εὐθὺς τὸν δυσηρέσκει καὶ τὸν ἐδυσχέρανε καὶ ἐξήπτε τὴν χολὴν του. "Ενεκα δὲ τούτου τὸν ἄφρασαν ὅλοι οἱ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ. Παραπονοούμενος λοιπὸν καὶ ἀγανακτισμένος ὑπῆγεν εἰς γείτονα τινα καὶ τῷ ἀνέφερε τὸ δυστύχημα καὶ τὴν στενοχωρίαν του.

— Μοὶ φαίνεται, εἶπεν ὁ γείτων, ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἀλείψῃς τὸν ἑαυτὸν σου ὀλίγον.

— Νὰ ἀλείψω τὸν ἑαυτὸν μου!

— Μάλιστα καὶ θὰ σοὶ ἐξηγήσω πῶς. Πρὸ ὀλίγου μίαν ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου θυρῶν ἔτριξε τόσοι ὥστε οὐδεὶς ἤθελε νὰ εἰσέρχεται ἢ ἐξέρχεται δι' αὐτῆς. Ἡμέραν τινα λοιπὸν ἔχρεια τοὺς ἀρμούς καὶ στρόφιγγας αὐτῆς καὶ ἀπὸ τότε ἡ θύρα αὕτη εἶναι εἰς συχὴν καὶ εὐχερῇ χρῆσιν ὑπὸ πάντων.

— Τώρα, νομίζεις, ὅτι ἐγὼ ὁμοιάζω τὴν τρίζουσαν σε θύραν! ἐφώναξεν ὁ εὐγενὴς γέρων· ἀλλὰ παρκαλῶ πῶς δύναμαι νὰ ἀλείψω τὸν ἑαυτὸν μου!

— Εὐκόλον τὸ πρᾶγμα, τῷ εἶπεν ὁ γείτων. Ὑπαγε εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ μίσθωσθε ἄλλον ὑπηρετήν, καὶ ἐὰν μὲν καλῶς φέρεται ἐπαινεῖς αὐτόν· ἐὰν δὲ παραβλέπη ἢ λησμονῇ τι μὴ ὀργίζου εὐθὺς, ἀλλ' ἀλείψε τὴν φωνὴν σου καὶ τὰς διαταγὰς σου μὲ τὸ ἔλαιον τῆς ἀγάπης.

Ἐπέστρεψε λοιπὸν οἴκαδε ὁ εὐγενὴς γέρων, καὶ τοῦ λοιποῦ λέγεται ὅτι οὐδεὶς σκληρὸς λόγος δὲν ἤκούετο εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Πᾶσα οἰκογένεια φιάλην μὲ τοιοῦτον πολύτιμον ἔλαιον ὀφείλει νὰ ἔχῃ εἰς χρῆσιν, ἐπεὶ πᾶσαι πειράζονται ἀπὸ τρίζοντά τινα ἀρμόν ἢ στρόφιγγα εἴτε τρόπον ἐρεθιστικὸν εἴτε πνεῦμα ὀνειδιστικὸν, κακότροπον καὶ ἑξάλλον.

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ.

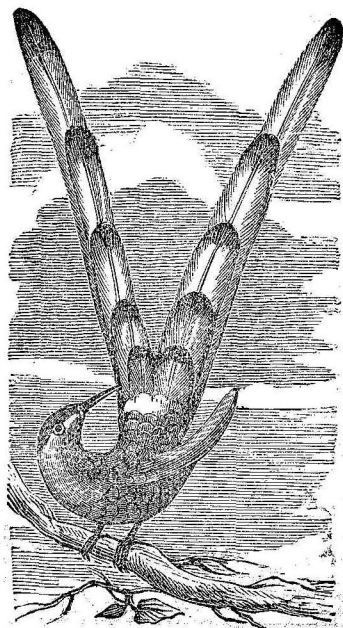
Μὴ ἐντρέπεσθε νὰ ὁμολογῆτε ὅτι εἴχετε πρὶν ἄδικον· ἐπεὶ δὲ ἐν τούτῳ ὁμολογεῖτε ὅσα δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπησθε, ἤγουν ὅτι τώρα ἔχετε περισσοτέραν κρίσιν ἢ πρότερον νὰ διαβλέπητε τὸ σφάλμα ὑμῶν, περισσοτέραν συνειδήσιν νὰ τὸ συναισθάνησθε, περισσοτέραν ταπεινοφροσύνην νὰ τὸ καθομολογῆτε, καὶ περισσοτέραν χάριν νὰ τὸ ἀποφεύγητε.

(Ἰωάννης Φίστερ.)

ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΦΙΛΟΙ.

Τοὺς ἀληθινοὺς φίλους ἐκλέγετε πάντοτε μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔστω ὀλίγος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν. Μηδέποτε δ' ὥς φίλον ἔχετε τὸν μὴ φοβούμενον τὸν Θεόν, τὸν μὴ κυβερνώμενον πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀληθειῶν τῆς

θρησκείας. Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀληθινοὺς φίλους μόνον ἀνοίγετε τὴν καρδίαν ὑμῶν ἀνευ διαταγῆς. Μηδὲν μυστικὸν ἀπ' αὐτῶν διαφυλάττετε εἰμὴ τὰ μυστικά τῶν ἄλλων. (Φινελών.)

Η ΜΕΛΙΣΣΙΤΙΣ Σαφφώ, εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους.

Ἡ Μελισσιτίς εἶναι μικρότατον καὶ ὡραιότατον πτηνόν, τοῦ γένους τῶν Ποικιλανθῶν. Ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν Ποικιλανθῶν καὶ τῶν Μελισσιτιδῶν εἶναι ὅτι ἐκεῖναι μὲν ἔχουσι τὸ ῥάμφος τοξοειδές, αὗται δ' εὐθύ· ἀλλ' ὅμως ἀμφότερα κέκτηνται κοινούς τινες χαρακτῆρας· ὥς τὸ μῆκος τοῦ ῥάμφους, τὸ σχῆμα τῆς γλώσσης, τὴν θέσιν τῶν ῥωθίωνων, τῶν ποδῶν τὴν μικρότητα κτλ. Καθὼς τῶν Ποικιλανθῶν, οὕτω καὶ τῶν Μελισσιτιδῶν τὰ χρώματα εἶναι λαμπρά, χρυσοῖζοντα εἰς τὸ φῶς, καὶ ἀμφοτέρω τὰ γένη ταῦτα εἶναι ἐν Εὐρώπῃ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα *κολέθρια*.

Σπανιώτατον μετὰ τῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ἐπονομαζόμενον *Σαφφώ*, ἔνεκα τοῦ σχήματος τῆς οὐρᾶς του, τῆς ὁποίας αἱ δύο ἄκραι παρεμφέρουσι πρὸς τὰς τῆς ἀρχαίας βαρβίτου. Οἱ φυσιολόγοι τὸ ἀπεκάλεσαν οὕτως εἰς μνήμην τῆς βαρβίτου τῆς ἀρχαίας ποιητρίας τῆς Λέσβου.

Τὸ ἄρρεν τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶναι πολὺ ὡραιότερον τοῦ θήλεος· ἔχει ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τοῦ τραχήλου του λαμπρόν τι χρῶμα πράσινον ὥς τὸ τοῦ σμαράγδου, ἐκτεινόμενον μέχρι τῆς κοιλίας· εἰς δὲ τὰ πλάγια τοῦ